

AGATHA CHRISTIE

Ραντεβού με τον θάνατο

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ραντεβού με τον θάνατο**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Appointment with Death
Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2016
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος Μπλάνας
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χάρης Βατσάμης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1938. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the
AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK
and elsewhere. All rights reserved.
© Εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers Ltd.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούνιος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4310-2
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4311-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Ραντεβού με τον θάνατο

Μετάφραση: Γιώργος Μπλάνας

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιζ	Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;	Ο θάνατος έβαλε τελεία
Πέντε μικρά γουρουνάκια	Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ	Ο μυστηριώδης κύριος Κουίν
Φόνοι με αλφαθητική σειρά	Σιωπηλός μάρτυρας	Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά
Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές	Έγκλημα στον Νείλο	Θάνατος στα σύννεφα
Ο Πουαρό ερευνά	Μυστήριο στην Καραϊβική	Νέμεση
Φόνος στο πρεσβυτήριο	Η ξεχασμένη δολοφονία	Οι τελευταίες υποθέσεις της Μις Μαρπλ
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη	Ο φόνος είναι εύκολος	Έγκλήματα στην καρδιά του χειμώνα
Και δεν έμεινε κανένας	Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας	Έγκλήματα στην καρδιά του καλοκαιριού
Δέκα ύποπτοι για φόνο	Ο Ωχρός Ίππος	Έλα, πες μου πώς ζεις Μετά την κηδεία
Μια αυτοβιογραφία	Το μυστήριο του Σίταφορντ	Ραντεβού με τον θάνατο
Έγκλημα στο γκολφ	Ο θάνατος του λόρδου Έιζχουερ	Καφές σκέτος
Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ	Με ανοιχτά χαρτιά	Θλιμμένο κυπαρίσσι
Οι Μεγάλοι Τέσσερις	Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης πουτίγκας	Άγνωστος προορισμός
Θανάσιμος κίνδυνος	Το τρένο των 16.50	Μικρές ιστορίες μυστηρίου
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό	Τα δεκατρία προβλήματα	Αφρώδες κυάνιο
Η φαρμακερή πένα	Συνέταιροι στο έγκλημα	Ο ιστός της αράχνης
Πρόσκληση σε φόνο	Ατέλειωτη νύχτα	
Ο μυστικός αντίπαλος	Επιβάτης για Φρανκφούρτη	
Η δοκιμασία της αθωότητας	Ο άντρας με το καφέ κοστούμι	
Το μυστικό του Τσίμνεις	Προς το μηδέν	
Φόνος στη Μεσοποταμία	Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια	
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου	Ο γρίφος του παπουτσιού με την αγκράφα	
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό	Στην πλημμυρίδα της ζωής	
Τραγωδία σε τρεις πράξεις	Τα ρολόγια	
Οι άθλοι του Ηρακλή	Ξενοδοχείο Μπέρτραμ	
Σίκαλη στην τσέπη	Το τέχνασμα με τον καθρέφτη	
Ο καθρέφτης ράγισε	Η Πύλη του Πεπρωμένου	
Ν ή Μ;		
Το μυστήριο των εφτά ρολογιών		

*Στον Ρίτσαρντ και τη Μάιρα Μάλοκ,
για να τους θυμίζει το ταξίδι τους στην Πέτρα*

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το Ραντεβού με τον θάνατο είναι μία από τις πολλές ιστορίες που η Άγκαθα Κρίστι εμπνεύστηκε από τα ταξίδια της στη Μέση Ανατολή. Εκδόθηκε πρώτη φορά τον Μάιο του 1938 και από τότε διασκευάστηκε πολλές φορές. Η πρώτη το 1945, όταν η ίδια η συγγραφέας το διασκεύασε για το θέατρο. Η Κρίστι κράτησε τον τίτλο, αλλά αφαίρεσε τον ρόλο του Ηρακλή Πουαρό και άλλαξε τον δολοφόνο.

Το 1988 η ιστορία γυρίστηκε σε ταινία με πρωταγωνιστή τον Πίτερ Ουστίνοφ στον ρόλο του Ηρακλή Πουαρό. Είκοσι χρόνια μετά έγινε η τηλεοπτική διασκευή της, με τον Ντέιβιντ Σουσέ στον ρόλο του εμβληματικού ντετέκτιβ. Στη διασκευή που έγινε για το ραδιόφωνο του BBC το 2006 τον ρόλο του Πουαρό κρατούσε ο Τζον Μόφατ.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Ηρακλής Πουαρό

Διάσημος Βέλγος ντετέκτιβ. Αναλαμβάνει να διερευνήσει αν ο αιφνίδιος θάνατος της κυρίας Μπόιντον είναι φυσικός ή δολοφονία.

Συνταγματάρχης Κάρμπουρι

Αξιωματικός που υπηρετεί στην Υπεριορδανία.

Κυρία Μπόιντον

Αυταρχική ηλικιωμένη Αμερικανίδα, που παραθερίζει στη Μέση Ανατολή με όλη την οικογένειά της.

Τζινέβρα Μπόιντον

Κόρη της κυρίας Μπόιντον, που εμφανίζει σημάδια νευρασθένειας.

Ρέιμοντ Μπόιντον

Θετός γιος της κυρίας Μπόιντον, που ερωτεύεται τη Σάρα Κινγκ.

Κάρολ Μπόιντον

Θετή κόρη της κυρίας Μπόιντον.

Λένοξ Μπόιντον

Ο μεγάλος, θετός γιος της κυρίας Μπόιντον.

Ναντίν Μπόιντον

Σύζυγος του Λένοξ Μπόιντον.

Τζέφερσον Κόουπ

Οικογενειακός φίλος των Μπόιντον, επίσης Αμερικανός.

Δόκτωρ Τεοντόρ Ζεράρ

Γάλλος γιατρός, βρίσκεται κι αυτός για διακοπές στη Μέση Ανατολή.

Σάρα Κινγκ

Νεαρή γιατρός, παραθερίζει επίσης στην περιοχή.

Λαίδη Γουέστχολμ

Μέλος του αγγλικού Κοινοβουλίου, μια γυναίκα πολύ κοινωνική, που κάνει επίσης διακοπές στην περιοχή.

Δεσποινίς Άμαμπελ Πιρς

Πρώην παιδαγωγός, παραθερίζει κι αυτή στη Μέση Ανατολή.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Το βλέπεις, δεν το βλέπεις πως πρέπει να πεθάνει;

Η ερώτηση πλανήθηκε στην ησυχία της νύχτας, φάνηκε να μένει μετέωρη για μια στιγμή κι ύστερα έσβησε μέσα στο σκοτάδι προς τη Νεκρά Θάλασσα.

Ο Ηρακλής Πουαρό κοντοστάθηκε ένα λεπτό, με το χέρι του στην μπετούγια του παραθύρου. Σμίγοντας τα φρύδια του, το έκλεισε αποφασιστικά, αφήνοντας έξω τον βλαβερό νυχτερινό αέρα! Ο Ηρακλής Πουαρό είχε ανατραφεί με την πεποίθηση πως ο εξωτερικός αέρας ήταν καλύτερα να μένει έξω και πως ιδιαίτερα ο νυχτερινός αέρας ήταν επικίνδυνος για την υγεία.

Καθώς έκλεισε τακτικά τις κουρτίνες στο παράθυρο και πήγε προς το κρεβάτι του, επέτρεψε στον εαυτό του να χαμογελάσει.

Το βλέπεις, δεν το βλέπεις πως πρέπει να πεθάνει;

Περίεργα λόγια για να τ' ακούσει τυχαία ένας Ηρακλής Πουαρό, ντετέκτιβ, το πρώτο βράδυ του στην Ιερουσαλήμ.

«Τελικά, όπου πηγαίνω, υπάρχει κάτι να μου υπενθυμίζει το έγκλημα!» μουρμούρισε.

Συνέχισε να χαμογελάει καθώς θυμήθηκε μια ιστορία που άκουσε κάποτε σχετικά με τον Άντονι Τρόλοπ*, τον συγγραφέα. Ο

* Ο πολυγραφότατος Βρετανός μυθιστοριογράφος Άντονι Τρόλοπ (1815-1882) τοποθετείται, πλάι στον Ντίκενς και τον Θάκερι, στους μεγαλύτερους συγγραφείς του 19ου αιώνα. Γιος ενός αποτυχημένου δικηγό-

Τρόλοπ διέσχιζε τότε τον Ατλαντικό και άκουσε άθελά του δύο συνταξιδιώτες του να συζητούν το τελευταίο δημοσιευμένο επεισόδιο ενός μυθιστορήματός του.

«Πολύ καλό», δήλωσε ο ένας. «Όμως θα έπρεπε να σκοτώσει αυτήν την κουραστική γριά».

Χαμογελώντας πλατιά, ο συγγραφέας τούς μίλησε:

«Κύριοι, σας είμαι υπόχρεος! Θα πάω και θα τη σκοτώσω αμέσως!»

Ο Ηρακλής Πουαρό αναρωτήθηκε τι να είχε προκαλέσει τα λόγια που άκουσε πριν από λίγο άθελά του. Μια συνεργασία, ίσως, για κάποιο θεατρικό έργο ή κάποιο βιβλίο.

Χαμογελώντας ακόμα, σκέφτηκε: *Αυτά τα λόγια μπορεί να τα θυμηθώ μια μέρα και να τους δώσω πιο δυσοίωνα νόημα.*

Υπήρχε, θυμήθηκε τώρα, μια περίεργη νευρική ένταση στη φωνή – ένα τρεμούλιασμα που φανέρωνε έντονη συναισθηματική φόρτιση. Η φωνή ενός άντρα... ή νεαρού...

Θα την αναγνωρίζα αν την άκουγα ξανά αυτή τη φωνή, σκέφτηκε ο Ηρακλής Πουαρό, καθώς έσβηνε το φως πλάι στο κρεβάτι του.

Με τους αγκώνες τους στο περβάζι του παραθύρου και τα κεφάλια τους ενωμένα, ο Ρέιμοντ και η Κάρολ Μπόιντον κοιτούσαν μέσα στο βαθύ μπλε της νύχτας. Ο Ρέιμοντ επανέλαβε νευρικά τα προηγούμενα λόγια του: «Το βλέπεις, δεν το βλέπεις πως πρέπει να πεθάνει;»

Η Κάρολ Μπόιντον μετακινήθηκε ελαφρά. «Είναι φρικτό...» είπε με φωνή βαθιά και βραχνή.

«Δεν είναι φρικτότερο απ' αυτό!»

«Υποθέτω πως όχι...»

ρου, πέρασε δύσκολα παιδικά χρόνια και άρχισε να γράφει το πρώτο του βιβλίο αφού εδραίωσε μια δημοσιοϋπαλληλική καριέρα στα βρετανικά ταχυδρομεία. (Σ.τ.Μ.)

«Δεν μπορεί να συνεχίσει έτσι... αδύνατον...» είπε ο Ρέιμοντ βίαια. «Πρέπει να κάνουμε κάτι... Και δεν υπάρχει τίποτε άλλο που να μπορούμε να κάνουμε...»

«Αν μπορούσαμε να γλιτώσουμε με κάποιον τρόπο...» είπε η Κάρολ, αλλά η φωνή της δεν ήταν πειστική και το ήξερε.

«Δεν μπορούμε». Η φωνή του Ρέιμοντ ήταν αδύναμη, απελπισμένη. «Το ξέρεις πως δεν μπορούμε, Κάρολ...»

Το κορίτσι ανατρίχιασε. «Το ξέρω, Ρέι, το ξέρω».

Έβγαλε ένα ξαφνικό, σύντομο, πικρόχολο γέλιο.

«Ο κόσμος θα λέει πως ήμασταν τρελοί που δεν μπορούσαμε απλά να εγκαταλείψουμε».

«Ίσως είμαστε... τρελοί!» είπε αργά η Κάρολ.

«Υποθέτω. Ναι, τολμώ να υποθέσω πως είμαστε. Έτσι κι αλλιώς, σε λίγο θα είμαστε... Φαντάζομαι πως κάποιοι άνθρωποι θα έλεγαν πως ήδη είμαστε, αφού σχεδιάζουμε ήρεμα, εν ψυχρώ, να σκοτώσουμε την ίδια μας τη μητέρα!»

«Δεν είναι μητέρα μας!» είπε απότομα η Κάρολ.

«Όχι, αυτό είναι αλήθεια».

Ακολούθησε μια παύση και ύστερα ο Ρέιμοντ μίλησε με φωνή ήρεμη και ψυχρή. «Συμφωνείς πραγματικά, Κάρολ;»

Η Κάρολ απάντησε σταθερά: «Νομίζω πως πρέπει να πεθάνει... ναι...» Έπειτα ξέσπασε ξαφνικά. «Είναι τρελή! Είμαι απόλυτα σίγουρη πως είναι τρελή! Θα ήταν... θα ήταν αδύνατον να μας βασανίζει έτσι, αν ήταν στα καλά της. Εδώ και χρόνια λέμε: *Αυτό δεν μπορεί να συνεχιστεί!* Και συνεχίζεται! Λέμε: *θα πεθάνει μια μέρα!* Όμως δεν πεθαίνει! Δε νομίζω πως θα πεθάνει ποτέ, εκτός κι αν...»

«Εκτός κι αν τη σκοτώσουμε...» είπε ο Ρέιμοντ σταθερά.

«Ναι».

Έσφιξε τα χέρια της στο περβάζι του παραθύρου μπροστά της.

Ο αδελφός της συνέχισε με ψυχρό, αντικειμενικό τόνο, με ένα ελαφρύ τρέμουλο μόνο να υποδηλώνει την έντονη διέγερση που κρυβόταν από κάτω.

«Καταλαβαίνεις γιατί πρέπει να είναι ένας από εμάς, έτσι; Με τον Λένοξ υπάρχει η Ναντίν που πρέπει να σκεφτούμε. Και δε γίνεται να αναμείξουμε σ' αυτό την Τζίνι».

Η Κάρολ ανατρίχιασε.

«Η καημένη η Τζίνι... φοβάμαι τόσο πολύ...»

«Το ξέρω. Η κατάστασή της χειροτερεύει, έτσι δεν είναι; Γι' αυτό πρέπει να γίνει κάτι γρήγορα, προτού τρελαθεί κανονικά».

Η Κάρολ ορθώθηκε ξαφνικά, παραμερίζοντας τα ατίθασα καστανά μαλλιά από το μέτωπό της.

«Ρέι», είπε, «δεν πιστεύεις πως είναι πραγματικά λάθος, έτσι δεν είναι;»

Εκείνος απάντησε με τον ίδιο υποτιθέμενα ψύχραιμο τόνο: «Όχι. Θεωρώ πως είναι απλά σαν να σκοτώνεις ένα τρελό σκυλί, κάτι που κάνει κακό στον κόσμο και πρέπει να το σταματήσεις. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να βάλεις ένα τέρμα».

«Αλλά θα... θα μας έστελναν παρ' όλα αυτά στην ηλεκτρική καρέκλα... θέλω να πω, δε θα μπορούσαμε εύκολα να την περιγράψουμε... Θα ακουγόταν υπερβολικό... Κατά κάποιον τρόπο, ξέρεις, είναι όλα στο μυαλό μας!» μουρμούρισε η Κάρολ.

«Δε θα το μάθει ποτέ κανείς», είπε ο Ρέιμοντ. «Έχω ένα σχέδιο. Τα σκέφτηκα όλα καλά. Θα είμαστε απόλυτα ασφαλείς».

Η Κάρολ γύρισε ξαφνικά και τον κοίταξε.

«Ρέι, με κάποιον τρόπο, είσαι διαφορετικός. Κάτι σου συνέβη... Ποιος σου το έβαλε όλο αυτό στο κεφάλι;»

«Γιατί νομίζεις πως πρέπει να μου συνέβη κάτι;»

Γύρισε το κεφάλι του αλλού, καρφώνοντας το βλέμμα έξω, στη νύχτα.

«Γιατί σου συνέβη... Ρέι. Μήπως ήταν εκείνο το κορίτσι στο τρένο;»

«Όχι, και βέβαια όχι, γιατί να είναι; Αχ, Κάρολ, μη λες ανοψίες. Ας γυρίσουμε πάλι στο... στο...»

«Στο σχέδιό σου; Είσαι σίγουρος πως είναι... καλό σχέδιο;»

«Ναι. Νομίζω πως είναι... Πρέπει, φυσικά, να περιμένουμε

την κατάλληλη ευκαιρία. Και τότε, αν πάει καλά, θα είμαστε ελεύθεροι... όλοι μας».

«Ελεύθεροι;» Η Κάρολ έβγαλε έναν μικρό αναστεναγμό. Κοίταξε ψηλά τ' αστέρια. Ύστερα ξαφνικά τραντάχτηκε ολόκληρη, ξεσπώντας σε ασυγκράτητο κλάμα.

«Κάρολ, τι συμβαίνει;»

«Είναι τόσο όμορφα», είπε ανάμεσα στα αναφιλητά της, «η νύχτα και το βαθύ μπλε του ουρανού και τ' αστέρια. Μακάρι να μπορούσαμε να είμαστε μέρος τους... Μακάρι να μπορούσαμε να είμαστε σαν τους άλλους ανθρώπους, αντί να είμαστε όπως είμαστε... τελείως αλλόκοτοι και διεστραμμένοι και... λάθος».

«Μα, θα είμαστε... μια χαρά, όταν πεθάνει αυτή!»

«Είσαι σίγουρος; Δεν είναι πολύ αργά; Δε θα είμαστε πάντα αλλόκοτοι και διαφορετικοί;»

«Όχι, όχι, όχι!»

«Αναρωτιέμαι...»

«Κάρολ, αν προτιμάς να μην...»

Η Κάρολ παραμέρισε το καθισμαστικό χέρι του.

«Όχι, είμαι μαζί σου... σίγουρα είμαι μαζί σου! Για τους άλλους... ειδικά για την Τζίνι. Πρέπει να σώσουμε την Τζίνι!»

Ο Ρέιμοντ δίστασε για μια στιγμή. «Λοιπόν, θα το προχωρήσουμε;»

«Ναι».

«Ωραία. Θα σου πω το σχέδιό μου...»

Έσκυψε το κεφάλι του κοντά στο δικό της.

Η δεσποινίς Σάρα Κινγκ, πτυχιούχος Ιατρικής, στεκόταν πλάι στο τραπέζι, στο αναγνωστήριο του ξενοδοχείου Σόλομον στην Ιερουσαλήμ, ξεφυλλίζοντας αφηρημένα τις εφημερίδες και τα περιοδικά. Το μέτωπό της ήταν συνοφρυωμένο και έδειχνε απορροφημένη στις σκέψεις της.

Ο ψηλός μεσόκοπος Γάλλος που μπήκε στην αίθουσα από το λόμπι την κοίταξε μια δυο στιγμές προτού προχωρήσει στην απέναντι πλευρά του τραπεζιού. Όταν συναντήθηκαν τα βλέμματά τους, η Σάρα έκανε ένα μικρό χαμογελαστό νεύμα αναγνώρισης. Θυμήθηκε ότι αυτός ο άντρας είχε προσφερθεί να τη βοηθήσει, όταν ταξίδευε από το Κάιρο, και είχε κουβαλήσει μία από τις βαλίτσες της σε μια στιγμή που δε φαινόταν να υπάρχει κανείς αχθοφόρος διαθέσιμος.

«Σας αρέσει η Ιερουσαλήμ, σωστά;» ρώτησε ο δόκτωρ Ζεράρ, αφού χαιρέτησαν ο ένας τον άλλον.

«Είναι μάλλον φρικτή, από μερικές απόψεις», είπε η Σάρα. «Η θρησκεία είναι πολύ περίεργη!»

Ο Γάλλος φάνηκε να διασκεδάζει.

«Καταλαβαίνω τι εννοείτε». Τα αγγλικά του ήταν σχεδόν τέλεια. «Όλες οι αιρέσεις που μπορεί να φανταστεί κανείς, να καβγαδίζουν και να μάχονται η μία την άλλη!»

«Και τα απαίσια πράγματα που έχουν χτίσει, επίσης!» είπε η Σάρα.

«Ναι, πράγματι».

Η Σάρα αναστέναξε.

«Μ' έδωξαν από ένα μέρος σήμερα επειδή φορούσα αμάνικο φόρεμα», είπε θλιμμένα. «Όπως φαίνεται, στον Παντοδύναμο δεν αρέσουν τα μπράτσα μου, παρότι τα έφτιαξε ο ίδιος».

Ο δόκτωρ Ζεράρ γέλασε. «Ετοιμαζόμουν να παραγγείλω καφέ. Θα μου κάνετε συντροφιά, δεσποινίς...»

«Με λένε Κινγκ. Σάρα Κινγκ».

«Και το δικό μου... επιτρέψτε μου». Ξετρύπωνε μια κάρτα. Η Σάρα την πήρε και τα μάτια της γούρλωσαν από ενθουσιασμό και δέος.

«Δόκτωρ Τεοντόρ Ζεράρ; Ω! Είμαι πραγματικά ενθουσιασμένη που σας γνωρίζω. Έχω διαβάσει όλα τα βιβλία σας, φυσικά. Οι απόψεις σας για τη σχιζοφρένεια είναι τρομακτικά ενδιαφέρουσες».

«Φυσικά;» Τα φρύδια του Ζεράρ υψώθηκαν σε ερώτηση.

Η Σάρα εξήγησε μάλλον συνεσταλμένα.

«Βλέπετε, σκοπεύω να ακολουθήσω κι εγώ το ιατρικό επάγγελμα. Μόλις πήρα το πτυχίο μου».

«Α! κατάλαβα».

Ο δόκτωρ Ζεράρ παρήγγειλε καφέ και κάθισαν σε μια γωνιά του σαλονιού. Ο Γάλλος ενδιαφερόταν λιγότερο για τα ιατρικά επιτεύγματα της Σάρα απ' όσο για τα μαύρα κυματιστά μαλλιά και τα όμορφα σχηματισμένα κόκκινα χείλη της. Τον διασκέδαζε το ολοφάνερο δέος με το οποίο τον αντιμετώπιζε.

«Θα μείνετε πολύ εδώ;» τη ρώτησε φιλικά.

«Μερικές μέρες. Αυτό είναι όλο. Μετά θέλω να πάω στην Πέτρα».

«Αχά! Κι εγώ σκεφτόμουν να πάω εκεί, αν δε χρειάζεται πάρα πολύ χρόνο. Βλέπετε, πρέπει να είμαι πίσω στο Παρίσι στις δεκατέσσερις».

«Χρειάζεται περίπου μία βδομάδα, πιστεύω. Δύο μέρες να πας, δύο μέρες εκεί και δύο μέρες για να επιστρέψεις».

«Πρέπει να πάω στο ταξιδιωτικό γραφείο το πρωί και να δω τι μπορεί να κανονιστεί».

Μια παρέα μπήκε στο σαλόνι και κάθισε. Η Σάρα τούς παρακολούθησε με κάποιο ενδιαφέρον. Χαμήλωσε τη φωνή της.

«Αυτοί οι άνθρωποι που μόλις μπήκαν... τους προσέξατε στο τρένο τις προάλλες; Έφυγαν από το Κάιρο την ίδια ώρα μ' εμάς».

Ο δόκτωρ Ζεράρ στερέωσε ένα μονόκλ και έστρεψε το βλέμμα του στην άλλη πλευρά της αίθουσας. «Αμερικανοί;»

Η Σάρα έγνεψε καταφατικά.

«Ναι. Μια οικογένεια Αμερικανών. Αλλά... μάλλον ασυνήθιστη, νομίζω».

«Ασυνήθιστη; Πόσο ασυνήθιστη;»

«Να, κοιτάξτε τους. Ειδικά την ηλικιωμένη γυναίκα».

Ο δόκτωρ Ζεράρ υπάκουσε. Η κοφτερή επαγγελματική ματιά του πέταξε γοργά από πρόσωπο σε πρόσωπο.

Παρατήρησε πρώτα έναν ψηλό, μάλλον αδύνατο άντρα, ηλικίας γύρω στα τριάντα. Το πρόσωπό του ήταν ευχάριστο αλλά άτονο και η συμπεριφορά του έμοιαζε παράξενα απαθής. Έπειτα ήταν δύο όμορφα νεαρά παιδιά – το αγόρι είχε σχεδόν ελληνικό κεφάλι. *Κάτι δεν πάει καλά και μ' αυτόν*, σκέφτηκε ο δόκτωρ Ζεράρ. *Ναι, σίγουρα κατάσταση νευρικής έντασης*. Το κορίτσι ήταν ολοφάνερα αδελφή του, έντονη ομοιότητα – και ήταν κι αυτή σε κατάσταση νευρικότητας. Υπήρχε άλλο ένα κορίτσι, ακόμα μικρότερο, με πυρρόξανθα μαλλιά, που ξεχώριζαν σαν φωτοστέφανο· τα χέρια του ήταν πολύ ανήσυχια, έπαιζαν νευρικά με το μαντίλι στην ποδιά του. Υπήρχε, ωστόσο, ακόμα μια γυναίκα, νέα, ήρεμη, με μαύρα μαλλιά, γαλήνιο πρόσωπο με μια αλαβάστρινη χλομάδα, που έμοιαζε με Μαντόνα του Λουίνι*. Τίποτα νευρικό σ' αυτήν! Και στο κέντρο της παρέας – *Ουρανοί!* σκέφτηκε ο δόκτωρ Ζεράρ με την ανυπόκριτη απέχθεια του Γάλλου. *Τι φρικιά γυναίκα!* Γριά, πρησμένη, φουσκωμένη, καθισμένη εκεί ασάλευτη ανάμεσά τους, ένας παραμορφωμένος γερασμένος Βούδας, μια χοντρή αράχνη στο κέντρο ενός ιστού!

* Μπερναρντίνο Λουίνι (1480/82-1532). Ιταλός ζωγράφος της Αναγέννησης, γνωστός ιδιαίτερα για τις χαριτωμένες γυναικείες μορφές του. [Σ.τ.Μ.]

«La Maman,* δεν είναι ωραία, ε;» είπε στη Σάρα και ανασήκωσε τους ώμους του.

«Υπάρχει κάτι μάλλον... μοχθηρό σ' αυτήν, δε νομίζετε;» ρώτησε η Σάρα.

Ο δόκτωρ Ζεράρ την κοίταξε πάλι προσεκτικά. Αυτή τη φορά το βλέμμα του ήταν επαγγελματικό, όχι αισθητικό.

«Υδρωπικία... καρδιακή...» πρόσθεσε μια επιπόλαια ιατρική φράση.

«Ω, ναι, εντάξει αυτό!» αγνόησε η Σάρα την ιατρική πλευρά. «Υπάρχει, όμως, κάτι αλλόκοτο στη συμπεριφορά τους απέναντί της, δε νομίζετε;»

«Ποιοι είναι, ξέρετε;»

«Ονομάζονται Μπόιντον. Μπτέρα, παντρεμένος γιος, η σύζυγός του, ένας μικρότερος γιος και δύο μικρότερες κόρες».

«Η οικογένεια Μπόιντον περιηγείται τον κόσμο», μουρμούρισε ο δόκτωρ Ζεράρ.

«Ναι, αλλά υπάρχει κάτι αλλόκοτο στον τρόπο που το κάνουν. Δε μιλούν ποτέ σε κανέναν άλλον. Και κανείς τους δεν κάνει κάτι παρά μόνο όταν το πει η γηραιά κυρία!»

«Είναι ο μητριαρχικός τύπος», είπε ο Ζεράρ σκεπτικός.

«Είναι ο απόλυτος τύραννος, νομίζω», είπε η Σάρα.

Ο δόκτωρ Ζεράρ ανασήκωσε τους ώμους του και παρατήρησε πως η Αμερικανίδα κυβερνούσε τη γη – αυτό ήταν πασιφανές.

«Ναι, μα είναι κάτι παραπάνω απ' αυτό». Η Σάρα ήταν επίμονη. «Είναι... είναι όλοι τόσο εκφοβισμένοι... τόσο υπό τον πλήρη έλεγχο της... αυτό είναι... είναι αισχρό!»

«Είναι κακό να έχουν πάρα πολλή εξουσία οι γυναίκες», συμφώνησε ο Ζεράρ με ξαφνική σοβαρότητα. Κούνησε το κεφάλι του. «Είναι δύσκολο να μην κάνει κατάχρηση εξουσίας μια γυναίκα».

Έριξε μια πλάγια ματιά στη Σάρα. Εκείνη παρακολουθούσε την οικογένεια Μπόιντον – ή, μάλλον, παρακολουθούσε ένα συγκε-

* Η μαμά. (Σ.τ.Μ.)

κριμένο μέλος της. Ο δόκτωρ Ζεράρ έσκασε ένα σύντομο γαλλικό χαμόγελο κατανόησης. Α! Όστε έτσι ήταν λοιπόν, ε;

Ύστερα μουρμούρισε διστακτικά: «Έχετε μιλήσει μαζί τους, σωστά;»

«Ναι, τουλάχιστον με έναν απ' αυτούς».

«Τον νεαρό... τον μικρότερο γιο;»

«Ναι. Στο τρένο καθώς ερχόμουν εδώ από την Καντάρα. Στεκόταν στον διάδρομο. Του μίλησα».

Δεν υπήρχε αβεβαιότητα στη στάση της απέναντι στη ζωή. Ενδιαφερόταν για την ανθρωπότητα και είχε φιλικό, αν και ανυπόμονο, χαρακτήρα.

«Τι σας έκανε να του μιλήσετε;» ρώτησε ο Ζεράρ.

Η Σάρα ανασήκωσε τους ώμους.

«Γιατί όχι; Συχνά μιλάω με ανθρώπους ταξιδεύοντας. Με ενδιαφέρουν οι άνθρωποι... τι κάνουν, τι σκέφτονται, τι αισθάνονται».

«Τους βάζετε κάτω από το μικροσκόπιο, δηλαδή».

«Υποθέτω πως θα μπορούσατε να το πείτε κι έτσι», παραδέχτηκε η κοπέλα.

«Και ποιες ήταν οι εντυπώσεις σας σε αυτή την περίπτωση;»

«Να σας πω...» δίστασε, «ήταν μάλλον παράξενες... Πρώτα πρώτα, ο νεαρός κοκκίνισε ως τις ρίζες των μαλλιών του».

«Είναι τόσο αξιοσημείωτο αυτό;» ρώτησε ο Ζεράρ ξερά.

Η Σάρα γέλασε.

«Εννοείτε πως σκέφτηκε ότι ήμουν ένα ξετσίπωτο θηλυκό που του την έπεφτε; Α, όχι, δε νομίζω πως σκέφτηκε έτσι. Οι άντρες το καταλαβαίνουν πάντα, έτσι δεν είναι;»

Του έριξε ένα ειλικρινές ερωτηματικό βλέμμα. Ο δόκτωρ Ζεράρ κούνησε το κεφάλι του.

«Σχημάτισα την εντύπωση», είπε η Σάρα, μιλώντας αργά και κατσουφιάζοντας λίγο, «πως ήταν... πώς να το θέσω... ενθουσιασμένος και τρομαγμένος ταυτόχρονα. Δυσανάλογα ενθουσιασμένος και την ίδια στιγμή εντελώς παράλογα αγχωμένος. Λοιπόν, αυτό είναι αλλόκοτο, δεν είναι; Επειδή πάντα έβρισκα τους

Αμερικανούς ασυνήθιστα συγκρατημένους. Ένας νεαρός Αμερικανός είκοσι χρονών, ας πούμε, έχει απείρως περισσότερη γνώση του κόσμου και πολύ περισσότερο savoir-faire* από έναν νεαρό Άγγλο της ίδιας ηλικίας. Κι αυτός ο νεαρός πρέπει να είναι πάνω από είκοσι».

«Γύρω στα είκοσι τρία με είκοσι τέσσερα, θα έλεγα».

«Τόσο πολύ;»

«Έτσι νομίζω».

«Ναι... ίσως έχετε δίκιο... Μόνο που, με κάποιον τρόπο, φαίνεται πολύ νέος...»

«Ψυχική δυσκολία προσαρμογής. Ο παράγοντας παιδί επιμένει».

«Έχω δίκιο, λοιπόν; Θέλω να πω, υπάρχει κάτι όχι εντελώς φυσιολογικό σ' αυτόν;»

Ο δόκτωρ Ζεράρ ανασήκωσε τους ώμους του, χαμογελώντας λίγο με τη σοβαρότητά της.

«Αγαπητή μου νεαρή κυρία, είναι κανείς μας φυσιολογικός; Ωστόσο, παραδέχομαι ότι υπάρχει πιθανόν κάποιου είδους νεύρωση».

«Που συνδέεται με αυτήν την τρομερή γριά, είμαι σίγουρη».

«Φαίνεται να την αντιπαθείτε σφόδρα», είπε ο Ζεράρ κοιτάζοντάς τη με περιέργεια.

«Πραγματικά την αντιπαθώ. Έχει... κακόβουλο βλέμμα!»

«Το ίδιο έχουν πολλές μπτέρες, όταν οι γιοι τους έλκονται από γοητευτικές νεαρές κυρίες!» μουρμούρισε ο Ζεράρ.

Η Σάρα ανασήκωσε ανυπόμονα τους ώμους. Οι Γάλλοι ήταν όλοι ίδιοι, σκέφτηκε, είχαν εμμονή με το σεξ! Αν και, φυσικά, ως ευσυνείδητη ψυχολόγος, ήταν αναμενόμενο να παραδέχεται και η ίδια ότι πάντα υπήρχε μια κρυμμένη σεξουαλική βάση στα περισσότερα φαινόμενα. Οι σκέψεις της Σάρα ακολούθησαν ένα γνωστό ψυχολογικό μονοπάτι.

Βγήκε από τους στοχασμούς της με ένα τίναγμα. Ο Ρέιμοντ

* Καλή κοινωνική συμπεριφορά. (Σ.τ.Μ.)

Μπόιντον διέσχιζε την αίθουσα προς το κεντρικό τραπέζι. Διάλεξε ένα περιοδικό. Καθώς περνούσε στην επιστροφή του δίπλα από την καρέκλα της, τον κοίταξε και του μίλησε.

«Επισκεφθήκατε κάποια αξιοθέατα σήμερα;»

Διάλεξε τα λόγια της στην τύχη· αυτό που την ενδιέφερε πραγματικά ήταν να δει πώς θα γίνονταν δεκτά.

Ο Ρέιμοντ κοντοστάθηκε, κοκκίνισε, τινάχτηκε σαν νευρικό αλλογο και το βλέμμα του έπεσε ανήσυχα στο κέντρο της οικογενειακής ομήγυρής του. Μουρμούρισε: «Ω... ω, ναι... μα, ναι, βέβαια. Εγώ...»

Ύστερα, λες και δέχτηκε ξαφνικά κέντρισμα σπιρουνιού, γύρισε βιαστικά στην οικογένειά του, δίνοντας το περιοδικό.

Η τερατώδης, σαν Βούδας, φιγούρα άπλωσε ένα χοντρό χέρι να το πάρει, αλλά, καθώς το έπαιρνε, το βλέμμα της –παρατήρησε ο δόκτωρ Ζεράρ– ήταν καρφωμένο στο πρόσωπο του νεαρού. Γρύλισε κάτι... σίγουρα όχι ευχαριστώ. Η θέση του κεφαλιού της άλλαξε ανεπαίσθητα. Ο γιατρός είδε πως τώρα κοιτούσε έντονα τη Σάρα. Το πρόσωπό της ήταν τελείως απαθές, ανέκφραστο. Αδύνατον να πει κανείς τι περνούσε από το μυαλό της γυναίκας.

Η Σάρα κοίταξε το ρολόι της και έβγαλε ένα επιφώνημα.

«Είναι πολύ πιο αργά απ' όσο νόμιζα». Σηκώθηκε. «Σας ευχαριστώ πολύ, δόκτωρ Ζεράρ, για τον καφέ που μου προσφέρατε. Τώρα πρέπει να γράψω μερικά γράμματα».

Σηκώθηκε και της έδωσε το χέρι.

«Θα ξανασυναντηθούμε, ελπίζω», είπε.

«Ω, ναι! Αν έρθετε στην Πέτρα...»

«Σίγουρα θα προσπαθήσω να έρθω».

Η Σάρα τού χαμογέλασε κι έφυγε. Για να βγει από την αίθουσα, πέρασε από την οικογένεια Μπόιντον.

Ο δόκτωρ Ζεράρ, παρακολουθώντας, είδε το βλέμμα της κυρίας Μπόιντον να πηγαίνει στο πρόσωπο του γιου της. Είδε τα μάτια του νεαρού να συναντούν τα δικά της. Καθώς περνούσε η Σάρα, ο Ρέιμοντ Μπόιντον γύρισε ελαφρά το κεφάλι του... όχι προς

το μέρος της, πάντως... Ήταν μια αργή, απρόθυμη κίνηση, που μετέφερε την ιδέα πως η γριά κυρία Μπόιντον είχε τραβήξει ένα αόρατο νήμα.

Η Σάρα Κινγκ πρόσεξε την κίνηση του νεαρού να αποφύγει την παρουσία της και ήταν αρκετά νέα και αρκετά άνθρωπος ώστε να την ενοχλήσει. Είχαν κουβεντιάσει τόσο φιλικά στον διάδρομο του τρένου που πήγαινε πέρα δώθε. Είχαν συγκρίνει σημειώσεις για την Αίγυπτο, είχαν γελάσει με τη γελοία γλώσσα που χρησιμοποιούσαν τα παιδιά με τα γαϊδούρια και οι κράχτες του δρόμου. Η Σάρα τού είχε περιγράψει πώς, όταν ένας καμηλιέρης ξεκίνησε με ελπίδα και θράσος «Εσύ, κυρία, Αγγλίδα ή Αμερικάνα;», πήρε την απάντηση: «Όχι, Κινέζα». Και την ευχαρίστησή της βλέποντας το απόλυτο σάστισμα στο βλέμμα του άντρα καθώς την κοιτούσε. Ο νεαρός ήταν, σκέφτηκε, σαν καλός, πρόθυμος μαθητής – υπήρχε, ίσως, κάτι σχεδόν θλιβερό στην προθυμία του. Και τώρα, χωρίς κανέναν λόγο, ήταν ντροπαλός, άξεστος... σίγουρα αγενής.

Δεν πρόκειται ν' ασχοληθώ άλλο μαζί του, σκέφτηκε η Σάρα αγανακτισμένη.

Διότι η Σάρα, χωρίς να είναι αδικαιολόγητα φαντασμένη, είχε αρκετά καλή γνώμη για τον εαυτό της. Ήξερε πως ήταν σίγουρα ελκυστική στο άλλο φύλο και δεν ήταν απ' αυτές που δέχονταν να τις αγνοούν χωρίς αντίσταση!

Ίσως ήταν κάπως υπερβολικά φιλική με αυτόν τον νεαρό επειδή, για κάποιον άγνωστο λόγο, ένιωθε να τον λυπάται.

Όμως τώρα ήταν προφανές, ήταν απλά και μόνο ένας αγενής, ψωνισμένος, άξεστος νεαρός Αμερικανός!

Αντί να γράψει τα γράμματα που είχε αναφέρει, η Σάρα Κινγκ κάθισε μπροστά στην τουαλέτα της, χτένισε προς τα πίσω τα μαλλιά της, κοίταξε ένα ζευγάρι προβληματισμένα μελιά μάτια στον καθρέφτη και αξιολόγησε την κατάστασή της στη ζωή.

Είχε μόλις περάσει μια δύσκολη συναισθηματική κρίση. Πριν από έναν μήνα είχε διαλύσει τον αρραβώνα της με έναν νεαρό γιατρό, κάπου τέσσερα χρόνια μεγαλύτερό της. Υπήρχε μεγάλη έλξη

μεταξύ τους, αλλά είχαν υπερβολικά ίδιο ταμπεραμέντο. Οι διαφοonίες και οι καθγάδες ήταν συχνό φαινόμενο. Η Σάρα είχε πολύ αυταρχική ιδιοσυγκρασία για να ανεχτεί την ήρεμη δεσποτική επιβολή. Όπως πολλές τολμηρές γυναίκες, πίστευε πως θαύμαζε τη δύναμη. Πάντα έλεγε μέσα της πως ήθελε να τιθασευτεί. Όταν γνώρισε έναν άντρα ικανό να την τιθασεύσει, διαπίστωσε πως δεν της άρεσε καθόλου! Η διάλυση του αρραβώνα της της κόστισε πολύ πόνο, αλλά έβλεπε αρκετά καθαρά ώστε να καταλαβαίνει πως μόνο η αμοιβαία έλξη δεν ήταν αρκετή για να χτίσεις μια ευτυχισμένη ζωή. Σκόπιμα είχε προσφέρει στον εαυτό της ενδιαφέρουσες διακοπές στο εξωτερικό, προκειμένου να τη βοηθήσουν να ξεχάσει, προτού επιστρέψει για να αρχίσει να δουλεύει σοβαρά.

Οι σκέψεις της ξαναγύρισαν από το παρελθόν στο παρόν.

Αναρωπιέμαι, σκέφτηκε, αν ο δόκτωρ Ζεράρ θα με αφήσει να του μιλήσω για το έργο του. Έχει κάνει τόσο θαυμάσια δουλειά! Μακάρι να με πάρει στα σοβαρά... Ίσως... αν έρθει στην Πέτρα...

Έπειτα σκέφτηκε πάλι τον παράξενο, άξεστο νεαρό Αμερικανό.

Δεν είχε καμία αμφιβολία πως η παρουσία της οικογένειάς του ήταν που τον έκανε να αντιδράσει με τέτοιο περίεργο τρόπο, όμως, παρ' όλα αυτά, ένιωθε ελαφριά περιφρόνηση γι' αυτόν. Το να ελέγχει κάποιον έτσι απόλυτα η οικογένειά του ήταν μάλλον γελοίο – ειδικά για έναν άντρα!

Παρ' όλα αυτά...

Ένα περίεργο συναίσθημα την κατέκλυσε. Σίγουρα υπήρχε κάτι αλλόκοτο σε όλο αυτό.

Ξαφνικά, είπε δυνατά: «Αυτός ο νεαρός θέλει διάσωση! Θα το φροντίσω!»

*«Αν λόγω δυσάρεστης προσωπικότητας ένας άνθρωπος είναι
ανίκανος να πάρει αυτό που έχει ανάγκη, τότε στρέφεται σε άλλες
μεθόδους... πρέπει να γίνει αισθητός, πρέπει να τον λογαριάζουν.
Κι έτσι επιδίδεται σε αμέτρητες παράξενες διαστροφές».*

Κάπου ανάμεσα στους επιβλητικούς κόκκινους βράχους στην Πέτρα της Ιορδανίας ανακαλύπτεται το άψυχο σώμα της κυρίας Μπόιντον. Μια μικροσκοπική τρύπα στον καρπό της ίσως αποτελεί το μοναδικό αποδεικτικό στοιχείο ότι κάτι περίεργο συνέβη με τη δόση του φαρμάκου που έπαιρνε για την καρδιά της.

Ο δαιμόνιος Ηρακλής Πουαρό βρίσκεται στη Μέση Ανατολή κι έχει στη διάθεσή του μόνο μία μέρα για να διερευνήσει αν ο ξαφνικός θάνατος της ηλικιωμένης ταξιδιώτισσας ήταν φυσικός ή δολοφονία.

Υπό την πίεση του χρόνου για να λύσει το μυστήριο, ο Πουαρό θυμάται μια φράση από μια συζήτηση που άκουσε τυχαία όταν βρισκόταν στην Ιερουσαλήμ: «Το βλέπεις, δεν το βλέπεις πως πρέπει να πεθάνει;» Και τότε συνειδητοποιεί ότι η κυρία Μπόιντον ήταν όντως η πιο μισητή γυναίκα που γνώρισε ποτέ.

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24133